

НОВИ ЗЕМИ.

„ФОНДАЦИЯТА“ В АВСТРАЛИЯ И НОВА ЗЕЛАНДИЯ

От 10 до 29 февруари 2016 г. Кирил Маричков, Иван Лечев, Дони, Славчо Николов и Венко Поромански изнесоха пет концерта в Австралия и Нова Зеландия. „Фондацията“ е първата българска музикална банда, която стъпи на тъй наречената Южна земя и достигна най-отдалечената точка от Европа – град Окланд. След много концерти в България и на Стария континент и след две турнета в САЩ, на третата година от съществуването на супергрупата петимата джентълмени зарадваха българите в Сидни, Бризбейн, Мелбърн и Аделаида в Австралия и в Окланд в Нова Зеландия. За по-малко от три седмици те пропътуваха 41 000 км и публиката им се оказа една четвърт от нашите сънародници, живеещи на южния континент. И докато подготвяха албума, който е част от тази книга, петимата джентълмени от супергрупата се изправиха смело пред идеята за околосветско турне. Най-интересното тепърва им предстои.

А какво им се случи в Австралия и Нова Зеландия? Ето какво разказаха Кирил Маричков, Иван Лечев, Славчо Николов и Венко Поромански веднага след завръщането им на българска земя.

Публиката нараства лавинообразно. Хляб и сол, хляб и мед. Песни с шапка пред Операта в Сидни. Българите – пионери в Австралия. Коалата Кевин и други любопитни срещи. Вина-връстници. Околосветско турне и близки планове.

Срещаме се на 1 март. Петимата джентълмени са кацнали преди по-малко от 24 часа и изглеждат изненадващо свежи. Пристигат в студиото на Дони в настроение. По нищо не им личи, че са пътували, заедно с престоите по летища, в продължение на 37 часа. Единствено вдъхновителят на идеята за „Фондацията“ Дони не успява да се включи в разговора, защото е настинал сериозно по време на турнето.

– Събират ни се 24 часа полет на връщане – казва Иван Лечев. – Говоря само за летенето.

– 25 часа и половина – поправя го Кирил Маричков – и то без престоя по летищата.

– Да – съгласява се Иван. – Мисля, че толкова не сме летели в живота си.

Кирил Маричков: Дони сметна, че сме изминали 40 800 километра на отиване и на връщане, което се оказва с близо 800 км повече от обиколката на земното кълбо. Освен това сме достигнали най-далечната точка от България – Нова Зеландия.

– Най-далечната точка е столицата на Нова Зеландия Уелингтън – уточнява Славчо. – Ето тук съм си записал – Уелингтън се намира на 17 649 км от София. Там всъщност е най-далечното летище от София.

Какво правите по време на тези дълги полети?

Славчо: Тези от нас, които седяха един до друг, си говореха. В някои от полетите бяхме разделени, гледахме филми, четяхме книги. Иван изчете Агата Кристи.

Иван Лечев: И гледах всички серии на сериала Under Games.

Славчо: Аз пък препрочетох „Отнесени от вихъра“.

Кирил Маричков: Аз играх sudoku.

Иван Лечев: Дони четеше Достоевски.

Кой ви посрещна, когато пристигнахте в Австралия?

Славчо: В Мелбърн ни посрещна нашият световен шампион по вдигане на тежести Благой Благоев.

Иван Лечев: Той ни покани и в дома си. Гостувахме не само на него, но и на други българи.

Венко: И беше интересно, че те следят български телевизии и радиа по интернет, слушат, информират се постоянно... Не са така откъснати, както преди. Хора, които дълго са живели навън и не са се прибирили, говорят български без акцент.

Иван Лечев: А има и такива, които се прибират всяка година. Но има и българи, например в Окланд един българин ми сподели, че не се е прибирал повече от 10 години.

В Окланд, между другото, ни посрещна и изпрати – Дияна Георгиева – художествената гимнастичка от „златните момичета“.

Кирил Маричков: А на последния ни бис пак в Окланд се появиха две момиченца, много сладки, облеченки такива с български народни носийки. Излязоха на сцената, едната носеше питка, другата – мед.

Слави: И всъщност, в Аделаида ни посрещнаха с питка със сол, а в Окланд ни изпратиха с питка с мед.

Кирил Маричков: Там срещнахме българи, чиито прадеди са пристигнали през 1920 г., купили са земи и сега са прочути градинари, гледат зеленчуци. Станали са доста заможни, построили са дом със зала, където ни беше концертът, построили са църква. И досега продължават да произвеждат зеленчуци – много качествени. Те се грижеха много добре за нас. Техните внуци почти не знаят български, но знаят, че са от

България. Навсякъде ни посрещаха изключително сърдечни, любезни и прекрасни хора, които идваха и на концертите ни. Беше много трогателно...

С какво ви изненадаха Австралия и Нова Зеландия?

Кирил Маричков: Там го няма този стрес, който е в Америка и Европа, пък и у нас, липсва усещането за това неистово състезание нас кой ще има най-новата кола, кой ще облечен с най-новото.

Иван Лечев: Хората са много easy, невероятно спокойни. Живеят невероятно спокойно.

Кирил Маричков: Можеш да се разхождаш нощем без страх, да пуснеш детето си да се движи само. Обикновено у нас, когато някой попита дали някаква работа ще се свърши, друг много надълго и нашироко му обяснява как няма да стане. А там ти казват, че ще стане. И работата се свършва. Всичко работи. Всичко се върши без никакъв стрес.

Иван: И е невероятно чисто.

Кирил Маричков: Нова Зеландия се оказа един голям зелен парк. И то не само защото природата ѝ е зелена, а и е подредена. Навсякъде виждаш големи, красиви дървета включително палми, които изглеждат като нарочно засадени точно там, а всъщност не е така. Това си е естествената природа.

Венко: Имахме голям късмет с метеорологичните условия. Навсякъде, където и да пристигнем, ни казаха: „Знаете ли, миналата седмица тук беше 40 градуса“, а за нас времето беше идеално и за разходки, и за пътувания и посещения на ресторанти на открито, за зоопаркове.

Иван: Веднага си накупихме шапки, защото ни предупредиха за озоновата дупка и че трябва да внимаваме със слънцето.

Кирил Маричков: Мажехме си лицата със слънцезащитни продукти, когато излизахме за дълго навън.